

Jacqueline Wilsonová

Všade dobre,
doma najlepšie

Ďalšie príbehy Tracy Beakerovej

Ilustroval
Nick Sharratt

**Všade dobre,
doma najlepšie**

Všade dobre, doma najlepšie

Ďalšie príbehy Tracy Beakerovej

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

sloart

Copyright © 2000 by Jacqueline Wilson

Illustration copyright © 2000 by Nick Sharratt

Translation © Katarína Karovičová 2007, 2013, 2019

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2007, 2013, 2019

ISBN 978-80-556-1016-0

*Jessie Atkinsonovej,
Francesce Oatesovej,
Zoe,
Lee a Sarah,
Emme Walkerovej a všetkým mojim
priateľom z Redriffskej školy
a každému, kto niekedy rozmýšľal o tom,
čo sa stalo s Tracy Beakerovou.*

Bez domova

Poznáte ten starý film, ktorý vždy na Vianoce dávajú v telke, *Čarodejníka z krajiny Oz*? Zbožňujem ho, najmä Zlú čarodejnicu zo Západu, ktorá sa chrapľavo rehoce, má zelenú tvár a zvláštne lietajúce opice. Všetko na svete by som dala za to, aby som mohla mať takú prefíkanú okrídlenú opicu za svojho domáceho miláčika! Svišťala by po oblohe, plieskala krídlami a ňuchala vo vzduchu, aby zavetrila strašný zatuchnutý *učiteľský* zápach instantnej kávy a telového púdro. Potom by sa vrhla strmhlav dolu na vrieskajúcu pani Grcku Wreckovú a odniesla by ju.

Grcka by dostala poriadnu príučku. Vždy som mala najlepšie slohové úlohy z celej triedy, ale odkedy chodím do tejto novej hlúpej školy, pani G. W. mi na sloh zakaždým napíše: „*Mimoriadne neporiadna práca, Tracy*“ a „*Pozor na pravopis!*“ Minulý týždeň sme mali vymyslieť poviedku na tému „Noc“. Pripadalo mi to ako neuveriteľne skvelý námet, a tak som načmárala viac ako osem stránok o jednom dievčati, ktoré sa ocitne uprostred noci vonku, a je to tam naozaj strašidelné a zrazu sa na ňu vrhne jeden blázon a skoro ju zavraždí, ale ona mu ujde, pretože skočí do rieky a tam vrazí do nafúknutej mŕtvolky, a *potom*, keď sa konečne vyštvára na breh, uvidí na neďalekom cintoríne blikotať zvláštne svetlo. Zišla sa tam nejaká okultná sekta a chce obetovať nevinné mladé dievča a ona im na to presne vyhovuje...

Je to fakt SUPER poviedka, Kam by takú nevedela napísať nikdy v živote! (O Kam sa zmienim o chvíľu.) Podľa mňa je taká dobrá, že by ju mohli okamžite uverejniť. Napísala som ju na Kaminom počítači, takže vyzerala úhľadne a korektor pravopisu sa postaral, aby som v nej nemala

chyby. Očakávala som, že pani G. W. bude nadšená a napíše: „*Naozaj vynikajúce, Tracy. Dávam ti desať bodov z desiatich, trojitú zlatú hviezdu a cez prestávku ti kúpim škatuľku lentiliiek.*“

Viete, čo mi v skutočnosti napísala? „*Vidieť, že si sa usilovala, Tracy, ale je to strašne rozvláčny príbeh. Navyše máš veľmi deformovanú predstavivosť!*“

Vyhľadala som si slovo „deformovaný“ v slovníku, ako nám to vždy radí, a zistila som, že to znamená „pokrútený“. To je presne ono. Pani Grcku Wreckovú by som s chuťou zdeformovala, skrúcala by som ju, až by jej oči vyliezli z jamiek a ruky a nohy by mala obkrútené okolo svojej velikánskej riti. To je ďalšia vec. Vždy, keď napíšem čo len trošilinku neslušné slovo, pani G. W. ide vyskočiť z kože. Neviem, čo by robila, keby som použila *skutočne* neslušné slová ako napríklad **** a **** a **** (cenzurované!!).

Vyhľadala som si v slovníku aj slovo vláčť sa. „*Pomaly, bezcieľne sa potulovať.*“ Presne to som dnes robila, namiesto toho, aby som trčala v tej hlúpej nudnej škole.

Uliala som sa, bezcieľne som sa potulovala a užívala som si oddych. Poprechádzala som sa v papiernictve a z vreckového som si kúpila červený zošit. Budem si doň písať supermaniacke superstrašidelné horory, čo najdeformovanejšie a najrozvláčnejšie. A svoje vlastné príhody. Už predtým som svoj život opísala v knihe *Príbeh Tracy Beakerovej*. Takže toto sa môže volať *Pokračovanie príbehu Tracy Beakerovej* alebo *O tom, čo bolo ďalej s odvážnou a úžasnou Tracy Beakerovou* alebo *Ďalšie duchaplné dobrodružstvá desivej drsniačky Tracy Beakerovej* alebo *Ďalšie príbehy skutočne strašnej Tracy Beakerovej, ktorá je horšia ako Zlá čarodejnica zo Západu*.

Áno. Rozprávala som vám o Čarodejníkovi z krajiny Oz. Je tam len jedna scéna, z ktorej mám trochu zimomriavky. Vlastne sa na ňu nikdy neďívam. Keď som ju videla prvý raz, skoro som sa rozplakala. (Aj keď nikdy neplačiem. Som silná. Ako baganče. Ako najväčšie, najpevnejšie vysoké topánky Dr. Martens...) Je to tá scéna na konci, keď už Dorotka nechce dlhšie zostať v krajine Oz. Podľa mňa je to číre bláznovstvo. Kto by sa chcel vrátiť do nudného čierneho-bieleho Kansasu a byť obyčajným deckom vo svete, kde vám vez-

mú psa, keď namiesto toho môžete tancovať v červených črievičkách v krajine Oz? Lenže Dorotka sa celý čas vo filme správa ako totálna hlupaňa. Vari nepochopila, že stačí, ak ťukne o seba červenými črievičkami – a zaraz sa ocitne doma? A to je ono. To je tá scéna. Tá, kde povie: „Všade dobre, doma najlepšie.“

To ma do-
jíma. Pretože
ja to nemôžem
povedať. Ja ne-
mám domov.

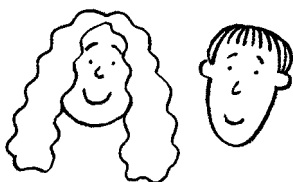
Teda done-
dávna som ho
nemala. Ak nepo-
čítate Domov. Ak
sa slovo domov

začína veľkým písmenom, môžete si byť istí, že to nie je skutočný domov. Je to len smetisko, kam odkladajú problémové deti. Odporné, zlé a hlúpe. Deti, o ktoré nikto nestojí. Deti, ktoré sú už priveľké na to, aby si ich niekto vzal do pestúnskej starostlivosti. A tak ich všetky vyhodia na jedno smetisko. V Domove bolo zopár mimoriadne odporných detí. Predovšetkým istá Justína Littlewoodová...

Kedysi sme boli nepriateľky na život a na smrť, ale potom sme sa zmierili. Dokonca som Justíne darovala svoje pero s Mikimau-
som. Na druhý deň som to oľutovala a chcela som, aby mi ho vrátila. Tvárila som sa, že som jej ho len požičala, lenže Justína mi ho už nedala. Nie je padnutá na hlavu.

Je to zvláštne, ale Justína mi istým spôsobom chýba. Bola s ňou práca aj vtedy, keď sme boli úhlavné nepriateľky a provokovali sme jedna druhú. Vymýšľala som tie najbláznivejšie, najdômyselnejšie a najodvážnejšie stávky. Kým neprišla Justína, vždy som všetky vyhrala. Aj potom som vyhrávala. Teda väčšinou. Naozaj. Lenže Justína vedela vymýšľať geniálne stávky.

Cnie sa mi za ňou.
Cnie sa mi aj za Lujzou.
A najmä za Petrom.
To je ešte čudnejšie. Keď
drobček Peter prišiel do
Domova, nemohla som ho vystáť. A zrazu
mám pocit, akoby bol môj najlepší kamarát.
Tak rada by som sa s ním stretla! Najmä
teraz. Pretože som sama. A hoci je super
ulievať sa zo školy a hoci som si našla
vynikajúcu skrýšu, predsa len sa tu cítim
trochu osamelo.

Zišiel by sa mi nejaký kamarát. Keď človek vyrastá v Domove, musí sa skamarátiť s čo najväčším množstvom ľudí, pretože nemá takmer nijakú rodinu.

No... Ja rodinu mám.

Mám najmilšiu, najkrajšiu a najlepšiu mamu na celom svete. Je slávna hollywoodska filmová hviezda a naskrúca jeden film za druhým. Je o ňu taký veľký záujem, že nemá ani chvíľočku voľného času, aby sa o mňa starala, a preto som v pestúnskej opatere...

Koho tým oklamem? Ani samu seba nie. Vravievala som to, keď som bola malá, a niektoré deti mi verili, dokonca sa tvárili, že to na ne urobilo dojem. Ale keď začnem s rečami o jej filmovej kariére dnes, posmešne skrivia pery a len čo sa obrátim, počujem za chrbtom smiech. A to sú tie milšie deti. Ostatné mi povedia rovno do očí, že som šibnutá. Dokonca ani neveria, že moja mama je herečka. Viem na sto percent, že v nejakých filmoch hrala. Poslala mi veľkú ligotavú fotku, na ktorej je v spodnej bielizni, ale decká sa štuchali, chichotali a vykrikovali:

„V akom filme to vlastne tvoja mama hrala, Tracy Beakerová?“

V podobných prípadoch im to rýchlo vytmávim. Niekedy ručne-stručne. Viem prvotriedne narábať päťami. Občas si to iba predstavujem. To som mala urobiť aj v prípade pani Grcky Wreckovej. Nie je múdre vravieť učiteľom, čo si o nich myslíte. Dnes dopoludnia nám dala za úlohu napísať sloh na tému „Moja rodina“. Je to vraj nácvik životopisu. Téma v skutočnosti dáva učiteľom možnosť snoriť vo vašom súkromí a dozvedieť sa o vás všelijaké tajomstvá!

Povedala nám, aby sme začali písať o svojej rodine, a potom sa pretisla veľkým zadkom pomedzi lavice ku mne. Sklonila sa, takže mala tvár niekoľko centimetrov od mojej.

V jednom desivom okamihu som si myslela, že sa ma chystá pobožkať!

„Samozrejme, *ty* budeš písať o svojej pestúnke, Tracy,“ zašepkala a jej mentolový dych ma poštekľil na uchu.

Nazdávala sa, že sa správa diskkrétne, ale spolužiaci do jedného zdvihli hlavy a zízali na mňa. Zagánila som na nich, čo najviac som sa

odtiahla od pani G. W. a rázne som vyhlásila: „Budem písať o svojej *skutočnej* mame, pani Wrecková.“

A to som aj robila. Stránku za stránkou. Bolo to trochu rozvláčne a vykašlala som sa na pravopis, prestala som si lámať hlavu pre bodky a veľké písmená, lebo to je strašná strata času, ale napísala som *úžasný* príbeh o mne a mojej mame. Lenže som ho nedokončila. Pretože pani G. W. sa vybrala na ďalší výlet po triede. Zastavovala sa pri deťoch a tým najodpudivším spôsobom im čítala ponad plece. Keď sa dostala ku mne, naklonila sa, odfrkla si a vzdychla. Nazdávala som sa, že ako zvyčajne začne ochkať nad úpravou, pravopisom, bodkami a čiarkami, ale tentoraz ju rozladil obsah a nie forma.

„Máš prehnane vyvinutú fantáziu, Tracy,“ povedala falošným, sladkým, zhovievavým tónom. Dokonca zacmukala a pokrútila hlavou s hlúpym úšklabkom na tvári.

„Ako to myslíte?“ spýtala som ostro.

„Tracy! Nehovor so mnou takým bezočivým tónom, moja milá!“ Z hlasu jej zaznievalo podráždenie. „Usilovala som sa vám čo najlepšie vysvetliť, čo je životopis. To znamená, že máte vyrozprávať *pravdivý* príbeh o sebe a o svojom živote.“

„Je to pravda. Do poslednej bodky,“ vyhlásila som rozhorčene.

„Naozaj, Tracy?“ povedala a začala čítať úryvky z mojej práce. Nenamáhala sa stíšiť hlas, naopak, zvyšovala ho, aby všetci dobre počuli.

„Moja mama hrá hlavnú úlohu v hollywoodskom veľkofilme s Georgeom Clooneym, Tomom Cruisom a Bradom Pittom, ktorí si o nej myslia, že je úžasná a chcú s ňou chodiť. V ďalšom filme bude jej mladšieho brata hrať Leonardo di Caprio. Na skúškach sa ohromne skamarátili, a keď Leo uvidel moju fotku, ktorú mama nosí v peňaženke, povedal, že som chutná a že mi napíše,“ čítala pani G. W. jedovato a napodobňovala pritom môj hlas.

Celá trieda sa váľala od smiechu. Niektoré deti sa skoro pocikali. Pani G. W. ironicky

našpúlila pery. „Naozaj si to myslíš, Tracy?“ spýtala sa.

„Myslím si, že ste hlúpa a hnusná stará škatuľa, ktorá by mohla dostať úlohu nanajvýš vo filme o krvilačných upíroch.“

Na okamih som sa nazdávala, že predvedie svoje upírske schopnosti, vrhne sa mi na krk a zaborí mi doň tesáky. Určite po tom túžila. Namiesto toho ma však odviedla k dverám a povedala, aby som zostala vonku, pretože už má plné zuby mojej bezočivosti.

Na to som odvetila, že ja mám plné zuby jej a je to šťastná náhoda, že sa volá G. Wrecková. Ostatné deti si môžu myslieť, že G. znamená Gita, Gréta alebo Gabriela, ale ja nepochybujem, že jej krstné meno je Grcka, a to jej perfektne sedí k priezvisku, pretože vyzerá ako obsah použitého vrecka na grcanie.

Vrátila sa do triedy v polovici môjho monológu, takže som si zvyšok mrmlala pre seba. Oprela som sa pritom o stenu a upierala som zrak na topánky. Pokračovala som tým, aká som šťastná, že nemusím byť na jej hodine. Unudila by som sa tam na smrť, pretože je mizerná učiteľka. Nestojí za nič, ani za deravý groš. Vyhlásila som, že som bez seba od nadšenia, keď stojím na chodbe pred triedou.

Práve vtedy prechádzal okolo pán Hatherway s malým prvákom, ktorému tiekla z nosa krv. „Rozprávaš sa sama so sebou, zlatko?“ spýtal sa.

„Nie, zhováram sa so svojimi topánkami,“ odvrkla som.

Očakávala som, že ma tiež zahriakne, ale iba prikývol a utrel drobcovi červený

potôčik pod nosom. „Aj ja sa potichu zhováram so svojimi topánkami, keď ma všetko štve,“ povedal. „Topánky sú veľmi chápacé priateľky. Mimoriadne súcitné sú moje staré mokasíny.“

Drobec zafňukal a pán Hatherway mu opäť utrel nos. „Tak pod', kamarát, musíme nájsť nejakú prvú pomoc.“

Kývol mi hlavou na pozdrav a odišiel. Až doteraz som bola presvedčená, že nová škola je na sto percent strašná. Teraz možno jedno percento za niečo stojí, lebo pán Hatherway sa mi celkom zapáčil. Nie je však šanca, že by ma mohol učiť, ledaže by ma šupli zo šiestej triedy rovno do prvej. A škola aj tak na deväťdesiatdeväť percent stojí za figu! Rozhodla som sa zdúchnuť.

Bola to hračka. Len čo zazvonilo na prestávku, pani G. W. na mňa kývla, že môžem ísť.

Nozdry mala pritom stiahnuté, akoby som zapáchala. Vrátila som jej kompliment a chytila som sa za nos, ale tvárila sa, že to nevidí. Po prestávke sme mali mať hudobnú výchovu s pani Smithovou, takže potom bola za mňa zodpovedná ona. Lenže na hudobnú výchovu som nezostala, pretože aj pani Smithová na mne sedí – len preto, že som raz robila pokusy s alternatívnym využitím bubeníckych paličiek. Pomaly som sa vliekla po chodbe, akoby som šla na záchod, lenže za rohom som pridala do kroku, rázne som prešla okolo vrátnice (hoci sa pani Ludovicová zo všetkých síl usilovala zastaviť chlapčatú krvácanie z nosa, vyzeralo to tam, akoby práve vypukla tretia svetová vojna), potom som rýchlo vyšla z dverí a prebehla som cez dvor. Hlavná brána bola zamknutá, ale pre SuperTracy to nebol problém. Raz-dva som preliezla múr a zoskočila dolu. Na druhej strane som spadla a trochu som si rozbila obidve kolená, ale to mi bolo fuk.

Teraz ma dosť bolia, hoci už prestali krváčať. Obidve kolená mám poriadne špinavé. Pravdepodobne mi do krvi prenikli všelijaké nebez-

pečné baktérie a čochvíľa dostanem vysokú horúčku a z úst mi začne tiecť pena. Pravdupovediac, je mi dosť mizerne. A umieram od hladu. Škoda, že som minula všetky peniaze na tento zápisník. Najviac ma štve, že som si vybrala ten, ktorý má rovnakú farbu ako obrovská tabuľka mliečnej čokolády Cadbury. O chvíľu sa mi nad ním začnú zbiehať slinky.

Najradšej by som sa na všetko vykašlala a vrátila sa domov ku Kam, lenže práve bili hodiny a je ešte len jedna. Čas obeda. Ale ja nemám nijaký obed. Nemôžem sa vrátiť domov skôr ako na olovrant, lebo Kam by ma začala podozrievať. Mohla by som jej ukázať rozbité kolená a povedať, že sa mi stala strašná nehoda a poslali ma domov, lenže Kam by si myslela, že som sa opäť s niekým pobila. Minule som preto mala problémy. Nebolo to fér. Ja som nezačala. Celé to bolo vinou Roxany

Greenovej. Pred svojimi kamoškami utrúsila posmešnú poznámku o mojom tričku. Vykrúcala sa v tom svojom od DKNY, mykala pritom plecami sem a tam. Začala som ju napodobňovať a všetci sa rozrehotali. „Akú značku má tvoje tričko, Tracy?“ utrúsila vzápätí posmešne.